

DAMON GALGUT
AZ ÍGÉRET

Open Books

MAMA

Ahogy a fémdoboz bemondja a nevét, Amor tudja, hogy megtörtént. Egész nap feszült, fejfájós hangulatban van, mintha csak álmában figyelmeztette volna valami, csak nem emlékezne, hogy mi. Valami jel vagy kép a felszín alatt. Zavar a mélyben. Tűz a föld alatt.

De amikor hangosan kimondják, nem hisz a szavaknak. Behunyja a szemét, és a fejét rázza. Nem, nem. Nem lehet igaz, amit a nagynénje az előbb mondott. Senki nem halt meg. Ez csak egy szó, és kész. Nézi a szót, ott fekszik az íróasztalon, mint egy bogár a hátán, és nincs magyarázat.

Ez Miss Starkey irodájában történik, ahova a Tannoy-hangfalból szóló hang küldte. Amor olyan régóta várt erre a pillanatra, annyiszor képzelte el, mintha kész tény lenne. De most, hogy a pillanat valóban érkezett, távolinak, álombelinek érzi. Nem történt meg, valójában

nem. Különösen nem Mamával, aki mindig, mindig élni fog.

Sajnálom, mondja újra Miss Starkey, és nagy fogait vékony, összepréselt ajkai mögé rejti. Némi lány szerint Miss Starkey lesbikus, de nehéz elképzelni, hogy bárkivel bármilyen szexi dolgot csinálna. Vagy talán egyszer előfordult, és akkor örökre megundorodott tőle. Ezt a bánatot mindannyiunknak el kell viselnünk, teszi hozzá komoly hangon, miközben Tannie Marina reszket, és a szemét nyomkodja egy zsebkendővel, bár mindig is lenézte Mamát, és egyáltalán nem izgatja, hogy meghalt, ha nem is halt meg.

A nagynénje lemegy vele a földszintre, és odakint vár, mert Amornak vissza kell mennie a koleszba, hogy összecsomagoljon. Ebben a hét hónapban itt lakott, és várta, hogy megtörténjen, ami nem történt meg, és ennek az időnek minden pillanatában utálta ezeket a hosszú, hideg szobákat a linóleumpadlójukkal, de most, hogy mennie kell, mégsem akarózik indulni. Nem akar mást, mint ledőlni az ágyára, elaludni, és soha, soha fel nem ébredni. Mint Mama? Nem, nem mint Mama, mert Mama nem alszik.

Lassan beteszi a ruháit a bőröndbe, aztán lecipeli az iskola főépületének bejáratához, ahol a nagynénje áll, és a halastavat nézi. Az ott jó kövér, mondja épp, és a mélyére mutat, láttál már ilyen nagy aranyhalat? És Amor azt feleli,

még nem, bár nem is látja, melyik halra mutat a nagynénje, és az egész amúgy sem valóságos.

Mikor beül a Cressidába, az sem valóságos, és miközben végigsuhannak az iskola kanyargós felhajtóján, a kocsi ablakából is álmot lát. A zsakaranda fák mind virágoznak, az élénkbíbor bimbók rikítóak és idegenek. A saját hangja is visszhangos, mintha valaki más beszélne, amikor a főkapunál jobbra fordulnak, nem balra, és hallja, ahogy megkérdezi, hova mennek.

Hozzánk, mondja a nagynénje. Elhozzuk Ockie nagybátyádat. Tegnap rohannom kellett, amikor, tudod, amikor történt.

(Nem történt.)

Tannie Marina oldalt pillant a szűk, szemfestékekkel keretezett szemével, de a lány most sem reagál. A nagynéni csalódása szinte tapintható, akár egy diszkrét fingás. Elküldhetne volna Lexingtont is, hogy hozza el Amort az iskolából, de inkább maga jött, mert szeret vészhelyzetekben segíteni, ezt mindenki tudja. Kabuki-sminkes, kerek arca mögött éhezik a drámára, a pletykára és az olcsó látványosságra. A tévében mutatott vérontás és árulás is valami, de most a való élet kínált konkrét, izgató lehetőséget. A rettenetes hírt, amit az igazgatónő előtt hozott nyilvánosságra! De az unokahúga, a hasznavehetetlen kövér pacni alig szól egy szót. Komolyan, valami baj van ezzel a gyerekkel, Marina már máskor is megfigyelte.

A villámlás tehet róla. Ehh, kár, soha nem lett utána ugyanolyan.

Vegyél egy piskótát, mondja rosszkedvűen a nagynénje. Ott vannak a hátsó ülésen.

De Amor nem kér piskótát. Nincs étvágya. Tannie Marina mindig süt mindenfélét, próbálja megetetni az emberekkel. A nővére, Astrid azt mondja, azért, hogy ne csak ő legyen kövér egyedül, és igaz is, hogy a nagynénjük két szakácskönyvet is írt uzsonnafalatkákról, amik az ilyen idősebb fehér nők körében népszerűek, és manapság nagyon hasznosak.

Hát, tűnődik Tannie Marina, legalább könyvű beszélgetni a gyerekekkel. Nem szakít félbe, nem vitázik, és olyan benyomást kelt, mint aki figyel, több nem is kell. Nem hosszú az út az iskolától Menlo Parkig, ahol Laubscherék laknak, de ma kinyúlik az idő, és Tannie Marina végig érzelmes afrikánszul beszél, a hangja halk és bizalmas, tele van kicsinyítőkkal, bár az indítékai nem jóságosak. A szokásos dolgokról van szó, hogy Mama elárulta az egész családot, amikor vallást váltott. Helyesebben, visszatért a régi vallásához. Hogy zsidó! Amor nagynénje az utóbbi fél évben elképesztően emelt hangon beszélt erről, amióta Mama megbetegedett, de mégis mit kezdhetne ezzel Amor? Gyerek, nincs hatalma, és különben is, mi a gond azzal, ha valaki visszatér a saját vallásához, ha kedve tartja?